

LETILTOTT INTERJÚK 2. rész

KÉKESI BAJNOK LÁSZLÓ

Némi idő és hosszas tárgyalások révén sikerült elérnünk, hogy a 2009-ben megjelent Rockinform Special P.Mobil-os különszámából – akkoriban a zenészek által - letiltott interjűkát most, egy sorozat keretében közreadjuk. Az interjűk tartalmát és rocktörténeti érdekességét tekintve nem akartuk, hogy ezek az anyagok elkallódjanak és örökre „titkosítva” maradjanak. A múlt havi számunkban Zefivel kezdtük a sort, most Kékesi Bajnok és Rudán Joe a soros...

Igazából a zene a legfontosabb a számára - és ami ezzel jár. Ha modellet keresnének a rock and roll életforma megmintázásához, Kékesi Bajnok Lászlónál alkalmassabb személyt aligha lehetne találni. Huszonkét évet töltött a zenekarban. Bár 1997 óta más formációkban szolgáltatta meg a négyhúrost, lelke mélyén megmaradt igazi „mobilosnak”.

Zenész családból származol?

Konkrétan nem. De mutter színész volt, énekelt is, operettet. Akár sokra is vihette volna, de szegény fater nem nagyon engedte. Anyai ágról maradhatott rák valami; én zenész lettem, húgom, Judit is komolyzenei tanulmányokat folytatott, zongora és ének szakon. De nem csak ő, fiam, Dani is jól zongorázik és dobol. Ő meg tőlem örökölte.

Annak ellenére, hogy a családban az említett hangszer komoly hagyománnyal bír, sőt te is kitűnően játszol rajta, mégis a basszusgitár mellett döntöttél.

Egyrészt a Capri orgona abban az időben több, mint harmincezerbe került, amit nem tudtam megvenni. Akkor ez nagyon sok pénz volt. A P.Mobilban szóba került, hogy billentyűzsek, volt is ott valamilyen húros zongora, de a basszusgitár sokkal jobban tetszett. Jobban lehetett vele a színpadon mozogni, kiállni a csajok elé, ami azért fontos dolog volt! De a zeneszerzésben nagyon sokat segít a zongora, a dalok nyolcvan százalékát ennek segítségével írom. Ott

van Póka Egon barátom, aki a basszusgitár mellett, szintén tud billentyűzni.

Milyen bandákban fordultál meg a kezdet kezdetén?

Beggars (Koldusok) nevű bandában együtt játszottam - hogy a legismertebbeket említsem -, a kis Pótával (Póta András - a szerk.), meg Charlie öccsével (Horváth Csaba - a szerk.), ő volt a saxofonos. Pótának köszönhettem, hogy a P.Mobilba kerültem, ő ajánlott Lórántnak. A P.Mobilba való bekerülés nem volt átlagosnak mondható. Visszaemlékszel, hogy melyik volt a vizgaszámod, és hogy nyerted el

különösen a rock and roll zongora fogott meg, a hangokat magamtól „szedtem le”. Főleg Steve Winwood és John Miles témái tetszettek. Egyszer, mikor lementem a Fészek klubba, éjjel készülődött valamilyen alkalmi zenekar a színpadon. Nem volt zongoristájuk, kérdezték, hogy be merek-e állni. Azt hitték, hogy csak basszusozni tudok, én meg elvállaltam a zongorát. Óriási dolog kerekedett belőle, nyomtuk a bluest, meg a rock and rollt.

A Mobilban, az „Utolsó cigi”, az „Óh, Carol” c. rock and roll-lal fejeződik be. Javasoltam, hogy a nóta Status Quo-s változatát rakjuk hozzá. Kipróbáltuk, be is jött. Mostanában elhagytuk, de azt hiszem, vissza fogjuk hozni!

Szinte senki sem szólít Lacinak. Barátok, kollégák, rajongók egész egyszerűen Bajnoknak, vagy Janeknak hívják. Hogy ragadtak rád ezek a nevek?

Régen, a szocialista időkben sokat turnéztunk külföldön. Lengyel származású menedzserünk vitt ki minket Lengyelországba, ott minden reggel ezzel jött: „Ná mi van Jánek?” - ez itt ragadt rám. Ezerféle nevem volt, de a legjobb a „Bajnok”. Ez az igaz! Különböző Parkokban (Lőrinci-, Csepeli-, Budai Ifjúsági Park) játszottunk, a buli közben eleinte egy-két srác, később már vagy százan kiabálták be, hogy „Hello Bajnok!” Megmondom, hogy miért: a fellépő cucc abból állt, hogy a nyakamban lógott egy egyszerű réz medál - a Heavy medál. Ez úgy nézett ki, mint amilyet a versenyző sportolók nyernek a bajnokságokon. Ehhez jött még az atlétatrikó, mint Som Lajosnál. Így terjedt el, hogy Bajnok.

Említettél a külföldi turnékat. Hallottam olyan esetről, mikor Vikidél Gyula nem tudott veletek menni, így te énekelte le az egész P.Mobil műsort.

Emlékszem, nagyon keserves volt. Úgy kezdődött, hogy mi hívtuk meg a Sunny Jim Bandet egy tavaszi vakációra, a Corvin moziba,

Egy örök mobilos

a többiek tetszését előadásmóddoddal?

Mikor leszereltem a katonaságtól, előtte két hónappal már tudtam, hogy megyek a Mobilba meghallgatásra. Ugyanis Póta, előtte két hónappal jelezte Lórántnak, hogy mennék. '74 szeptemberében találkoztam velük először. Johnny Winter Rock'n'roll Hoochie Koo c. számát kellett eljátszanom - basszusgitár és ének együtt. Utána egy blues és egy harmadik nótát is. Na, én becsülettel elnyomtam, a végén már lefeküdtem a földre, közben tekertem a gitárt. „Köszönjük, föl vagy véve!” Ezzel megvolt a felvételi vizsga. Két hét múlva Győrben már együtt nyomtuk az első bulit.

Kik, illetve milyen zenék hatottak rád akkoriban? Mint kiderült, a rock and roll klasszikusait is kedveled.

Az a zene hatott elsősorban, amit a Metró klubban is játszottunk. Legfőképpen a Bad Company tetszett! Mikor Paul Rodgers itt volt Pesten a Queennel, megőrültem, mikor Bad Companyt is nyomtak. Azon kívül természetesen a Deep Purple és a Led Zeppelin ment. Lehet, hogy sablonosnak tűnik, de ezek voltak a legjobb zenék akkor. Szerintem az ötvenes-hatvanas évek rock and rolljai az alapok, sok beat- és rockbanda dolgozta fel azokat a nótákat. Ebben

és pár vidéki helyszínre. Ezután visszahívtak bennünket Hollandiába. Míg nálunk főleg sportszarnokos fellépéseken vettek részt, odakint kis klubokban játszottunk. A banda egyébként hollandokból és angolokból állt vegyesen. Szóval Gyula nem kapott holland vízumot, kénytelenek voltunk nélküle kimenni. A Barkasban utazva tanulgattam a műsort, ugyanis nem volt idő arra, hogy rendszeresen begyakoroljam a számokat. A menedzser kint várt minket, de nem mertük megmondani neki, hogy énekes nélkül jöttünk. Mikor kiderült, elég rossz szemmel nézett ránk. A Tobacco Roadot játszottunk úgy tizenöt-húsz percen, hosszú szólókkal. Ez már elvitte a műsor egyharmadát. Lenyomtuk végül a műsort, jó showt csináltunk, a közönségnek tetszett. Lehet, hogyha nem így alakul, van velünk profi énekes, akkor nyugaton is ismert zenekar lehetettünk volna. Sajnos életünk egyetlen lehetőségét szalasztottuk el ezzel a turnéval.

Mikor 1985-ben ledílt a Mobil, különböző zenekarokban folytattad a muzsikálást, kénytelen voltál egy ideig vendéglátózni is.

Megcsináltuk a Bencsik Sándor Emlékenekart, ott főleg ismeretlenekkel játszottam. Ha Totó hazajött Ausztráliából, akkor beszállt dobolni. Utána jött a szokásos: hogy meg

35